

Σάρα Τίσντεϊλ

ΠΟΙΗΜΑΤΑ

μετάφραση:
Ασημίνα Λαμπράκου

Αθήνα 2023

ΣΑΡΑ ΤΙΣΝΤΕΪΛ

Ποιήματα

Μετάφραση: Ασημίνα Λαμπράκου

ISBN: 978-618-86225-1-7

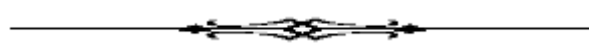
alambrakou@gmail.com

ΙΔΙΩΤΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ
ΜΑΡΤΙΟΣ 2023

Sara Teasdale
ΠΟΙΗΜΑΤΑ

Μετάφραση: Ασημίνα Λαμπράκου

ΑΘΗΝΑ 2023

η μετάφραση αυτή

στην Ειρήνη

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

The New Moon

DAY, you have bruised and beaten me,
As rain beats down the bright, proud sea,
Beaten my body, bruised my soul,
Left me nothing lovely or whole—
Yet I have wrested a gift from you,
Day that dies in dusky blue:
For suddenly over the factories
I saw a moon in the cloudy seas—
A wisp of beauty all alone
In a world as hard and gray as stone—
Oh who could be bitter and want to die
When a maiden moon wakes up in the sky?

Νέα Σελήνη

ΗΜΕΡΑ, μ' έχεις ζουλήξει και νικήσει,
Όπως η βροχή τη λαμπερή, περήφανη θάλασσα,
κτυπά,
Το σώμα μου κτυπώντας, την ψυχή μου
μαύρισες,
Τίποτε ωραίο ή ακέραιο δεν μου άφησες—
Και όμως, ένα δώρο απέσπασα από σε,
Ημέρα που σε σκοτεινό τελειώνει μπλε:
Διότι πάνω από εργοστάσια ξαφνικά
Ένα φεγγάρι είδα σε σκοτεινά νερά—
Ένα δεμάτι ομορφιάς εντελώς μόνο
Σ' ένα σκληρό και γκρίζο σαν πέτρα, κόσμο—
Ω, ποιος θα μπορούσε πικρός να είναι και να
θέλει να πεθάνει
Όταν ένα παρθενικό φεγγάρι στον ουρανό
προβάλει;

Water Lilies

If you have forgotten water lilies floating
On a dark lake among mountains in the afternoon
shade,
If you have forgotten their wet, sleepy fragrance,
Then you can return and not be afraid.

But if you remember, then turn away forever
To the plains and the prairies where pools are far
apart,
There you will not come at dusk on closing water
lilies,
And the shadow of mountains will not fall on your
heart.

Νούφαρα

Αν έχετε ξεχάσει τα νούφαρα όπως επιπλέουν
Σε μια λίμνη σκοτεινή, ανάμεσα σε βουνά, στου
    απογεύματος τη σκιά,
Αν το υγρό, νωθρό τους άρωμα έχετε ξεχάσει
Τότε να επιστρέψετε μπορείτε και μη φοβάστε.

Μα αν αναπολείτε, τότε, για πάντα το πρόσωπο
    αποστρέψτε
Προς τις πεδιάδες και τους λειμώνες όπου οι
    στέρνες είναι πέρα μακριά,
Εκεί δεν θα φτάσετε το σούρουπο στα κλειστά
    νούφαρα,
Και, στην καρδιά σας δεν θα ριχτεί των βουνών
    η σκιά.

Morning Song

A diamond of a morning
Waked me an hour too soon;
Dawn had taken in the stars
And left the faint white moon.

O white moon, you are lonely,
It is the same with me,
But we have the world to roam over,
Only the lonely are free. –

Πρωινό Τραγούδι

Μια διαμαντόπετρα του πρωινού
Με ξύπνησε μια ώρα πιο νωρίς·
Τ' άστρα είχε περιστείλει η αυγή
Κι άφησε το ασθενικό, λευκό φεγγάρι.

Ω, φεγγάρι λευκό, είσαι μοναχό,
Το ίδιο με μένα είσαι *κι εσύ*,
Αλλ' όμως, έχουμε τον κόσμο να
περιπλανηθούμε,
Ελεύθεροι είναι μόνον οι μοναχικοί.

Dusk In Autumn

The moon is like a scimitar,
A little silver scimitar,
A-drifting down the sky.
And near beside it is a star,
A timid twinkling golden star,
That watches like an eye.
And thro' the nursery window-pane
The witches have a fire again,
Just like the ones we make, —
And now I know they're having tea,
I wish they'd give a cup to me,
With witches' currant cake.

Σούρουπο Του Φθινοπώρου

Σαν γιαταγάνι είναι το φεγγάρι,
Ένα ασημένιο μικρό χατζάρι,
Ένας του ουρανού περιπλανώμενος.
Και δίπλα κοντά είναι ένα αστέρι,
Ένα ντροπαλό λαμπερό χρυσό αστέρι,
Που σαν μάτι αγρυπνά.
Κι έξω από του παιδικού δωμάτιου το τζάμι
Μια φωτιά έχουν οι μάγισσες πάλι,
Ακριβώς σαν αυτές που φτιάχνουμε κι εμείς, —
Και τώρα που ξέρω πως τσάι θα πίνουν,
Εύχομαι μια κούπα σε μένα να δίνουν,
Με της μάγισσας το σταφιδόψωμο.

Pain

WAVES are the sea's white daughters,
And raindrops the children of rain,
But why for my shimmering body
Have I a mother like Pain?
Night is the mother of stars,
And wind the mother of foam—
The world is brimming with beauty,
But I must stay at home

Λύπη

Τα κύματα είναι της θάλασσας οι λευκές κόρες,
Κ’ οι ψιχάλες τα παιδιά της βροχής,
Μα γιατί για το κορμί μου που λάμπει
Μια μητέρα έχω σαν Λύπη;
Η νύχτα είναι η μητέρα των άστρων,
Κι ο άνεμος η μητέρα του αφρού—
Ξεχειλίζει από ομορφιά ο κόσμος,
Μα στο σπίτι εγώ πρέπει να μείνω.

The Song For Colin

I sang a song at dusking time
Beneath the evening star,
And Terence left his latest rhyme
To answer from afar.

Pierrot laid down his lute to weep,
And sighed, "She sings for me,"
But Colin slept a careless sleep
Beneath an apple tree.

Το Τραγούδι Για Την Κολίν

Ένα τραγούδι τραγούδησα στη σκοτεινή την ώρα
Κάτω απ' τ' άστρο της νυχτιάς,
Κι ο Τέρενς άφησε τον τελευταίο του στίχο
Να απαντήσει από μακριά.

Ο Πιερό έκανε το λαούτο του να θρηνήσει,
Κι αναστέναξε, «Αυτή, για μένα τραγουδά,»
Μα η Κολίν ατάραχο ύπνο εκοιμήθη
Κάτω από μια μηλιά.

Nightfall

WE will never walk again
As we used to walk at night,
Watching our shadows lengthen
Under the gold street-light
When the snow was new and white.
We will never walk again
Slowly, we two,
In spring when the park is sweet
With midnight and with dew,
And the passers-by are few.
I sit and think of it all,
And the blue June twilight dies,—
Down in the clanging square
A street-piano cries
And stars come out in the skies.

Σούρουπο

Ποτέ ξανά δεν θα περπατήσουμε
Όπως συνηθίζαμε νύχτα να περπατάμε,
Τις σκιές μας παρατηρώντας να μακραίνουν
Κάτω από το φως του δρόμου το χρυσό
Όταν το χιόνι ήταν φρέσκο και λευκό.
Ποτέ ξανά δεν θα περπατήσουμε
Αργά, οι δυο μαζί
Την Άνοιξη που 'ναι ευωδιαστό το πάρκο,
Με νύχτα βαθιά και δροσερή,
Που οι διαβάτες είναι λιγοστοί.
Κάθομαι και σκέφτομαι όλο αυτό,
Και πεθαίνει του Ιούνη το χάραμα το λουλακί,—
Κάτω στην πλατεία με την ηχώ
Ένα πιάνο δρόμου παρακαλεί
Κι έχουν τ' άστρα στους ουρανούς φανεί.

Anadyomene

The wide, bright temple of the world I found,
And entered from the dizzy infinite
That I might kneel and worship thee in it;
Leaving the singing stars their ceaseless round
Of silver music sound on orbed sound,
For measured spaces where the shrines are lit,
And men with wisdom or with little wit
Implore the gods that mercy may abound.
Ah, Aphrodite, was it not from thee
My summons came across the endless spaces?
Mother of Love, turn not thy face from me
Now that I seek for thee in human faces;
Answer my prayer or set my spirit free
Again to drift along the starry places.

Αναδυόμενη

Τον ορθάνοικτο, φωτεινό ναό του κόσμου βρήκα,
Κι απ' το ζαλισμένο αχανές εισήλθα
Όπου, ίσως γονάτιζα κι εντός του, εσένα
 λάτρευα·
Τα ψάλλοντα άστρα εγκαταλείποντας στον
 ακατάπαυστό τους κύκλο
Της ασημένιας μουσικής τον τροχιακό ήχο,
Για μετρημένους χώρους όπου φωτισμένοι είναι
 οι βωμοί,
Κι άνθρωποι με σοφία ή με πνεύμα πτωχό
Ικετεύουν τους θεούς ώστε ο οίκτος ν' αφθονεί.
Α, Αφροδίτη, δεν ήταν από σένα
Που η κλήση μου χώρους ατέρμονες συνάντησε;
Μητέρα της Αγάπης, το πρόσωπό σου μην
 αποστρέφεις από μένα
Τώρα που εσένα αναζητώ στα πρόσωπα των
 ανθρώπων·
Απάντηση στην παράκλησή μου δώσε ή την ψυχή
 μου ελευθέρωσε
Εμπρός, σε τόπους κατάστερους, πάλι να
 παρασυρθεί.

A November Night

There! See the line of lights,
A chain of stars down either side the street—
Why can’t you lift the chain and give it to me,
A necklace for my throat? I’d twist it round
And you could play with it. You smile at me
As though I were a little dreamy child
Behind whose eyes the fairies live. . . . And see,
The people on the street look up at us
All envious. We are a king and queen,
Our royal carriage is a motor bus,
We watch our subjects with a haughty joy. . . .
How still you are! Have you been hard at work
And are you tired to-night? It is so long
Since I have seen you—four whole days, I think.
My heart is crowded full of foolish thoughts
Like early flowers in an April meadow,
And I must give them to you, all of them,
Before they fade. The people I have met,

Μια Νύχτα Του Νοέμβρη

Εκεί! Τις γραμμές των φώτων κοίτα,
Μια αλυσίδα από αστέρια κάτω, στην άλλη πλευρά του δρόμου—
Γιατί να μη μπορείς την αλυσίδα να σηκώσεις και σε μένα να την δώσεις,
Ένα περιδέραιο για τον λαιμό μου; Γύρω θα το τυλίξω
Και θα μπορείς μ' αυτό να παίζεις. Μου χαμογελάς
Σαν ένα μικρό παιδί να ήμουν ονειροπόλο
Που νεράιδες πίσω απ' τα μάτια του ζουν... Και δες,
Οι άνθρωποι στους δρόμους κοιτάζουν επάνω, σε μας,
Ζηλιάρηδες όλοι. Ένας βασιλιάς κι η βασίλισσα είμαστε,
Ένα λεωφορείο το βασιλικό μας αμάξι είναι,
Με αλαζονική χαρά τις υποθέσεις μας επιτηρούμε...
Σιωπηλός που είσαι! Πέρασες δύσκολα στη δουλειά
Κι είσαι κουρασμένος σήμερα; Πέρασε τόσος καιρός
Από τότε που σε είδα—τέσσερεις ολόκληρες μέρες, θαρρώ.
Γεμάτη είναι η καρδιά μου από ανόητες σκέψεις
Σαν άνθη πρώιμα σ' ένα απριλιάτικο λιβάδι,
Κι όλα πρέπει να στα δώσω, αυτά όλα,
Προτού μαραθούν. Τους ανθρώπους που συνάντησα,

The play I saw, the trivial, shifting things
That loom too big or shrink too little, shadows
That hurry, gesturing along a wall,
Haunting or gay—and yet they all grow real
And take their proper size here in my heart
When you have seen them. . . . There’s the Plaza now,
A lake of light! To-night it almost seems
That all the lights are gathered in your eyes,
Drawn somehow toward you. See the open park
Lying below us with a million lamps
Scattered in wise disorder like the stars. We look
down on them as God must look down
On constellations floating under Him
Tangled in clouds. . . . Come, then, and let us walk
Since we have reached the park. It is our garden,
All black and blossomless this winter night,
But we bring April with us, you and I;
We set the whole world on the trail of spring.
I think that every path we ever took
Has marked our footprints in mysterious fire,

Το έργο που είδα, τα ασήμαντα, περαστικά
πράγματα
Που πολύ μεγάλα δεσπόζουν ή πολύ μικρά
κουλουριάζονται, σκιές
Που βιάζονται, στον τοίχο χειρονομώντας,
Χαρωπά ή στοιχειωμένα—ακόμη όλα γίνονται
αληθινά
Και την κανονική τους διάσταση παίρνουν εδώ
στην καρδιά μου
Όταν τα έχεις δει… Η Πλατεία είναι τώρα,
Μια λίμνη φωτός! Σχεδόν απόψε μοιάζει
Πως τα φώτα όλα στα μάτια σου μέσα
καταλήγουν,
Μ’ ένα τρόπο τραβηγμένα προς τα σένα. Δες το
ανοικτό άλσος
Ανάμεσά μας ξαπλωμένο μ’ εκατομμύρια λάμπες
Με σοφή αταξία διαλυμένο όπως τ’ άστρα.
Τα περιφρονούμε όπως ο Θεός πρέπει να
περιφρονεί
Τους αστερισμούς που επιπλέουν κάτω από
αυτόν
Στα σύννεφα παγιδευμένοι… Έλα, κι ακόμη,
άφησε μας να περπατήσουμε
Από τη στιγμή που στο πάρκο φτάσαμε. Είναι ο
κήπος μας,
Τελείως μαύρη κι ανάνθιστη αυτή η νύχτα του
χειμώνα,
Μα τον Απρίλη μαζί μας φέρνουμε, εσύ κι εγώ·
Όλο τον κόσμο βάζουμε στο πέρασμα προς την
Άνοιξη.
Κάθε μονοπάτι που κάποτε πήραμε θεωρώ
Πως τα ίχνη μας σημάδεψε με φωτιά μυστήρια,

Delicate gold that only fairies see.
When they wake up at dawn in hollow tree-trunks
And come out on the drowsy park, they look
Along the empty paths and say, "Oh, here
They went, and here, and here, and here! Come, see,
Here is their bench, take hands and let us dance
About it in a windy ring and make
A circle round it only they can cross
When they come back again!" . . . Look at the lake—
Do you remember how we watched the swans
That night in late October while they slept?
Swans must have stately dreams, I think.
But now The lake bears only thin reflected lights
That shake a little. How I long to take
One from the cold black water—new-made gold
To give you in your hand! And see, and see,
There is a star, deep in the lake, a star!
Oh, dimmer than a pearl—if you stoop down
Your hand could almost reach it up to me. . . .

Εκλεπτυσμένο χρυσαφί που μόνο οι νεράιδες
μπορούν να δουν.
Όταν την αυγή ξυπνούν σε βαθούλωμα
δεντροθωράκων
Και στο νυσταλέο άλσος εξέρχονται, κοιτούν
Μακριά τ' άδεια μονοπάτια και λένε: «ω, εδώ
Πήγαν, κι εδώ, κι εδώ, κι εδώ! Έλα, δες,
Εδώ είναι ο πάγκος τους, χέρια πιάστε κι ας
χορέψουμε γι' αυτό
Γύρω από ένα φλύαρο δακτύλιο και ας κάνουμε
Έναν κύκλο γύρω απ' αυτό που μόνον εκείνοι
μπορούν να διασχίσουν
Όταν θα επιστρέψουν πάλι!»... Τη λίμνη δες—
Πως τους κύκνους παρακολουθούσαμε, θυμάσαι
Εκείνη τη νύχτα, αργά τον Οκτώβρη, όταν
κοιμόντουσαν;
Αρχοντικά, νομίζω, όνειρα οι κύκνοι πρέπει
να 'χουν.
Αλλά τώρα, η λίμνη μόνο φώτα που ανακλώνται
λεπτά, φέρει,
Όπως λίγο αναδεύεται. Πόσο επιθυμώ να πάρω
Από το κρύο μαύρο νερό ένα καινούργιο χρυσαφί
Στο χέρι σου να το δώσω! Και δες, και δες,
Υπάρχει ένα άστρο βαθιά μέσα στη λίμνη, ένα
αστέρι!
Ω, φώτα αντί μαργαριτάρι—εάν κάτω σκύψεις
Το χέρι σου θα μπορούσε σχεδόν να το φτάσει
για μένα...

There was a new frail yellow moon to-night—
I wish you could have had it for a cup
With stars like dew to fill it to the brim. . . .

How cold it is! Even the lights are cold;
They have put shawls of fog around them, see!
What if the air should grow so dimly white
That we would lose our way along the paths
Made new by walls of moving mist receding
The more we follow. . . What a silver night!
That was our bench the time you said to me
The long new poem—but how different now,
How eerie with the curtain of the fog
Making it strange to all the friendly trees!
There is no wind, and yet great curving scrolls
Carve themselves, ever changing, in the mist.
Walk on a little, let me stand here watching
To see you, too, grown strange to me and far. . . .

Ένα αδύναμο νέο κίτρινο φεγγάρι ζωντάνεψε απόψε—
Να το είχες εύχομαι σαν καπέλο
Με τ' αστέρια σαν δάκρυα να το γεμίζουν ως τον γείσο...

Πόσο κρύο κάνει! Ακόμη και τα φώτα κρύα είναι·
Σάρπες από ομίχλη έβαλαν γύρω τους, δες!
Τι κι αν ο αέρας γινόταν τόσο αμυδρά λευκός
Που θα χάναμε το δρόμο μας ανάμεσα σε μονοπάτια
Φτιαγμένα καινούργια από τοίχους κινούμενης ομίχλης που υποχωρεί
Όσο περισσότερο την ακολουθούμε... τι νύχτα ασημένια!
Αυτός ήταν ο πάγκος μας τη στιγμή που μού έλεγες
Το νέο μακρύ ποίημα—μα πόσο διαφορετικά τώρα,
Πόσο απόκοσμα με την κουρτίνα από ομίχλη
Κάνοντάς το απόμακρο σε όλα τα φιλικά δέντρα!
Άνεμος δεν υπάρχει, κι όμως κορδέλες που όπως καμπυλώνονται
Τον εαυτό τους σμιλεύουν, αλλάζοντας συνεχώς, στο θάμπωμα μέσα.
Παίξε τον κομπάρσο για λίγο, άφησε με να σταθώ εδώ παρακολουθώντας
Να σε δω, επίσης, να γίνεσαι παράξενος κι απόμακρος...

I used to wonder how the park would be
If one night we could have it all alone—
No lovers with close arm-encircled waists
To whisper and break in upon our dreams.
And now we have it! Every wish comes true!
We are alone now in a fleecy world;
Even the stars have gone. We two alone!

Συνήθιζα ν' αναρωτιέμαι πώς θα ήταν το πάρκο
Αν μια νύχτα θα μπορούσαμε να το έχουμε
μόνον για εμάς—
Χωρίς εραστές με πλησιασμένα μπράτσα
τριγύρω απ' τη μέση
Να ψιθυρίζουν και τα όνειρά μας να
παραβιάζουν.
Και τώρα το έχουμε! Κάθε ευχή βγαίνει αληθινή!
Μόνοι είμαστε τώρα σ' έναν χνουδάτο κόσμο·
Ακόμη και τ' άστρα έχουν φύγει. Εμείς οι δύο
μόνοι!

The Meeting

I'm happy, I'm happy,
I saw my love to-day.
He came along the crowded street,
By all the ladies gay,
And oh, he smiled and spoke to me
Before he went his way.
My throat was tight with happiness,
I couldn't say a word,
My heart was beating fast, so fast
I'm sure he must have heard;
And when he passed, I trembled like
A little frightened bird.
I wish I were the flower-girl
Who waits beside the way —
I'd give my flowers all to him
And see him every day;
I wish I were the flower-girl
Who waits beside the way.

Η Συνάντηση

Είμαι ευτυχισμένη, χαρούμενη είμαι,
Την αγάπη μου είδα απόψε.
Μακριά απ' τον γεμάτο δρόμο ήρθε,
Δίπλα σ' όλες τις κυρίες τις χαρωπές,
Κι ω, χαμογέλασε και μου μίλησε
Προτού τον δρόμο του πάρει.
Σφιγμένος ήταν ο λαιμός μου από ευτυχία,
Μια λέξη να πω, δεν μπορούσα,
Γρήγορα, τόσο γρήγορα η καρδιά μου χτυπούσε,
Που σίγουρη είμαι θα πρέπει να την έχει
ακούσει·
Κι όταν προσπέρασε, σαν μικρό
Φοβισμένο πουλάκι έτρεμα.
Εύχομαι το λουλουδοκόριτσο να ήμουν
Που στον δρόμο δίπλα περιμένει —
Όλα μου τα άνθη μου σε 'κεινον θάδινα
Και θα τον έβλεπα κάθε μέρα·
Το λουλουδοκόριτσο εύχομαι να ήμουν
Που στον δρόμο δίπλα περιμένει.

I Shall not Care

When I am dead and over me bright April
Shakes out her rain-drenched hair,
Tho' you should lean above me broken-hearted,
I shall not care.

I shall have peace, as leafy trees are peaceful
When rain bends down the bough,
And I shall be more silent and cold-hearted
Than you are now.

Δεν θα Νοιάζομαι

Όταν θα έχω πεθάνει κι ο Απρίλης γύρω μου
λαμπρός
Τα μαλλιά του μούσκεμα από βροχή τινάζει,
Αν και απαρηγόρητος πάνω μου θα γέρνεις,
Δε θα με νοιάζει

Γαλήνη θα 'χω, όπως γαλήνια τα φυλλωμένα
δέντρα είναι
Όταν η βροχή κάμπτει το κλαδί,
Και περισσότερο σιωπηλή κι άπονη θα είμαι
Απ' ό,τι τώρα είσαι εσύ.

Eight o’ clock

SUPPER comes at five o'clock,
At six, the evening star,
My lover comes at eight o'clock—
But eight o'clock is far.
How could I bear my pain all day
Unless I watched to see
The clock-hands laboring to bring
Eight o'clock to me.

Οχτώ η Ώρα

Στις πέντε το δείπνο έρχεται,
Στις έξι, τ' άστρο το νυχτερινό,
Ο αγαπημένος στις οκτώ έρχεται—
Μα αργεί η ώρα οκτώ.
Πώς τον πόνο μου ν' αντέξω όλη μέρα
Εκτός κι αν παρατηρούσα να δω
Ν' αγωνίζονται του ρολογιού τα χέρια
Σε μένα να φέρουν την ώρα οκτώ.

Arcturus

Arcturus brings the spring back
As surely now as when
He rose on eastern islands
For Grecian girls and men;

The twilight is as clear a blue,
The star as shaken and as bright,
And the same thought he gave to them
He gives to me to-night.

Αρκτούρος

Ο Αρκτούρος φέρνει την άνοιξη πίσω
Τόσο σίγουρα τώρα όσο όταν
Στ' ανατολικά νησιά ανέτειλε
Για τα κορίτσια και τους άντρες της Ελλάδας·

Το λυκόφως είναι τόσο διαυγές γαλάζιο
Το άστρο τόσο τρεμουλιαστό και λαμπερό,
Και την ίδια σκέψη που χάρισε σ' αυτούς
Προσφέρει σε με το βράδυ αυτό.

May Night

The spring is fresh and fearless
And every leaf is new,
The world is brimmed with moonlight,
The lilac brimmed with dew.

Here in the moving shadows
I catch my breath and sing—
My heart is fresh and fearless
And over-brimmed with spring.

Νύχτα Μαγιού

Η Άνοιξη είναι φρέσκια και άφοβη
Και νέο κάθε φύλλο είναι,
Το φεγγαρόφωτο τον κόσμο πλημμυρίζει,
Η πασχαλιά δροσιά γεμάτη είναι.

Εδώ, ανάμεσα σε σκιές που κινούνται
Μιαν ανάσα παίρνω και τραγουδώ—
Φρέσκια η καρδιά μου είναι κι άφοβη
Κι από ζωντάνια ξεχειλίζει.

It Will Not Change

It will not change now
After so many years;
Life has not broken it
With parting or tears;
Death will not alter it,
It will live on
In all my songs for you
When I am gone.

Δεν Θα Αλλάξει

Δεν θ' αλλάξει τώρα
Μετά από χρόνους τόσο πολλούς·
Δεν το 'χει η ζωή σπάσει
Με δάκρυα ή χωρισμούς·
Δεν θα μπορέσει ο θάνατος να τ' αλλάξει,
Θα συνεχίσει να ζει
Σ' όλα τα τραγούδια μου για σένα
Όταν θα 'χω *πια* χαθεί.

The Giver

You bound strong sandals on my feet,
You gave me bread and wine,
And sent me under sun and stars,
For all the world was mine.

Oh, take the sandals off my feet,
You know not what you do;
For all my world is in your arms,
My sun and stars are you.

Ο Δωρητής

Στα πόδια μου πέδιλα ακλόνητα έδεσες
Ψωμί μού ’δωσες και κρασί,
Και κάτω από τον ήλιο μ’ έστειλες και τ’ άστρα,
Ο κόσμος όλος δικός μου ήταν, επειδή.

Ω! γύμνωσε τα πόδια μου απ’ τα σανδάλια,
Τι κάνεις δεν έχεις μυριστεί·
Γιατί ανάμεσα στα μπράτσα σου όλος ο κόσμος
μου είναι,
Τ’ άστρα κι ο ήλιος μου είσαι εσύ.

At Midnight

Now at last I have come to see what life is,
Nothing is ever ended, everything only begun,
And the brave victories that seem so splendid
Are never really won.

Even love that I built my spirit's house for,
Comes like a brooding and a baffled guest,
And music and men's praise and even laughter
Are not so good as rest.

Τα Μεσάνυχτα

Τώρα έφτασα επιτέλους να καταλάβω η ζωή
τι είναι,
Τα πάντα μόνον ξεκινούν, τίποτα ποτέ δεν
σταματά,
Κι οι σπουδαίες νίκες που φαίνονται τόσο
μεγαλοπρεπείς
Δεν κερδήθηκαν ποτέ πραγματικά.

Ακόμη κι η αγάπη που για οίκο τής ψυχής μου
έχτισα
Σαν σκοτεινός και παραξενεμένος ξένος φτάνει,
Κι η μουσική και των ανδρών η λατρεία, ακόμη
και το γέλιο
Άξια σαν στήριγμα δεν είναι τόσο.

Thoughts

When I am all alone
Envy me most,
Then my thoughts flutter round me
In a glimmering host;

Some dressed in silver,
Some dressed in white,
Each like a taper
Blossoming light;

Most of them merry,
Some of them grave,
Each of them lithe
As willows that wave;

Some bearing violets,
Some bearing bay,
One with a burning rose
Hidden away —

When I am all alone
Envy me then,
For I have better friends
Than women and men.

Σκέψεις

Ολομόναχη όταν είμαι
Ζήλεψέ με πιο πολύ,
Γύρω μου τότε οι σκέψεις πεταρίζουν
Μ' έναν, π' αστράφτει, ξενιστή·

Μερικές ντυμένες ασημί,
Κάποιες ντυμένες στα λευκά,
Καθεμιά σαν λαμπαδίτσα,
Που φως φωτοβολά·

Απ' αυτές οι περισσότερες κεφάτες,
Μερικές απ' αυτές σοβαρές,
Απ' αυτές, λυγερή η καθεμιά
Σαν που σείονται ιτιές·

Βιολέτες κάποιες βγάζουν,
Δάφνες μερικές γεννούν,
Μια μ' ένα ρόδο φλογερό
Κρυμμένη μακριά —

Κατάμονη σαν είμαι
Τότε ζήλεψέ με,
Γιατί φίλους έχω πιο καλούς
Από γυναίκες κι άντρες.

The Dreams Of My Heart

The dreams of my heart and my mind pass,
Nothing stays with me long,
But I have had from a child
The deep solace of song;

If that should ever leave me,
Let me find death and stay
With things whose tunes are played out and forgotten
Like the rain of yesterday. –

Τα Όνειρα Της Καρδιάς Μου

Της καρδιάς μου τα όνειρα και του νου περνούν,
Τίποτε δε μένει μαζί μου για καιρό,
Μα έχω από ένα παιδί
Τη βαθιά παρηγοριά του τραγουδιού·

Αν ποτέ αυτό μ' εγκαταλείψει,
Άσε με τον θάνατο να συναντήσω και να μείνω
Με πράγματα που οι μελωδίες τους παίχτηκαν
κι έχουν ξεχαστεί
Σαν τη χθεσινή βροχή.

Joy

I am wild, I will sing to the trees,
I will sing to the stars in the sky,
I love, I am loved, he is mine,
Now at last I can die!

I am sandaled with wind and with flame,
I have heart-fire and singing to give,
I can tread on the grass or the stars,
Now at last I can live!

Ευτυχία

Ατιθάσευτη είμαι, θα τραγουδώ στα δέντρα,
Στ' αστέρια του ουρανού θα τραγουδώ,
Αγαπώ, αγαπιέμαι, είναι δικός μου,
Τώρα, επιτέλους, να πεθάνω μπορώ!

Πέδιλο φορώ τη φλόγα και τον άνεμο,
Καρδιά φωτιά έχω και να τραγουδώ,
Να βαδίζω μπορώ στο γρασίδι ή τ' αστέρια,
Τώρα επιτέλους, να ζήσω μπορώ!

I Would Live In Your Love

I would live in your love as the sea-grasses live in the
sea,
Borne up by each wave as it passes, drawn down by
each wave that recedes;
I would empty my soul of the dreams that have
gathered in me,
I would beat with your heart as it beats, I would
follow your soul as it leads.

Μέσα Στην Αγάπη Σου Θα Ζω

Όπως τα θαλασσινά χορτάρια στη θάλασσα ζουν,
μέσα στην αγάπη σου θα 'μαι ζωντανή,
Με κάθε κύμα διαβατάρικο αναγεννημένη,
σε κάθε κύμα που υποχωρεί, πνιγμένη
Την ψυχή μου θ' αδειάσω, από τα όνειρα που
μέσα μου έχουν μαζευτεί
Όπως η καρδιά σου χτυπά το ίδιο θα
καρδιοχτυπώ
Την ψυχή σου όπως οδηγεί, θ' ακολουθώ.

The Storm

I thought of you when I was wakened
By a wind that made me glad and afraid
Of the rushing, pouring sound of the sea
That the great trees made.

One thought in my mind went over and over
While the darkness shook and the leaves were thinned
I thought it was you who had come to find me,
You were the wind.

Η Καταιγίδα

Σε σκέφτηκα όταν ξύπνησα από άνεμο
Που μ’ έκανε να χαίρομαι και να φοβάμαι
Τον βιαστικό, αβίαστο της θάλασσας ήχο
Που τα μεγαλόπρεπα δέντρα γεννούσαν.

Μια σκέψη το μυαλό μου τυραννούσε
        ξανά και ξανά
Καθώς το σκοτάδι αναδεύτηκε και
        τα φύλλα αραίωσαν
Νόμισα ότι εσύ ήσουν που να με βρείς,
        είχες έρθει,
Ο άνεμος ήσουν εσύ.

Sleepless

If I could have your arms tonight—
But half the world and the broken sea
Lie between you and me.

The autumn rain reverberates in the courtyard,
Beating all night against the barren stone,
The sound of useless rain in the desolate courtyard
Makes me more alone.

If you were here, if you were only here—
My blood cries out to you all night in vain
As sleepless as the rain.

Άγρυπνη

Αν μπορούσα την αγκαλιά σου
        να έχω απόψε—
Μα η σπασμένη θάλασσα κι ο κόσμος ο μισός
Ανάμεσα σε σένα και μένα απλώνεται *ανοικτός*.

Μέσα στην αυλή, η φθινοπωρινή βροχή αντηχεί,
Πάνω στην άγονη πέτρα χτυπώντας ολονυχτίς,
Στην έρημη αυλή ο ήχος της άχρηστης βροχής
Με κάνει *να αισθάνομαι* πιο μοναχή.

Αν ήσουν εδώ, αν μόνο ήσουν εδώ —
Το αίμα μου μάταια όλη νύχτα σε καλεί
Άγρυπνη τόσο, όσο η βροχή.

After Parting

Oh, I have sown my love so wide
That he will find it everywhere;
It will awake him in the night,
It will enfold him in the air.

I set my shadow in his sight
And I have winged it with desire,
That it may be a cloud by day,
And in the night a shaft of fire.

Μετά Τον Χωρισμό

Ω, την αγάπη μου έχω φυτέψει τόσο πλατιά
Που παντού θα τη βρίσκει·
Μέσα στη νύχτα θα τον ξυπνά,
Στον αέρα, στην αγκαλιά της θα τον σφίγγει.

Στην εικόνα του έβαλα τη δική μου σκιά
Φτερά της έδωσα με την αποθυμιά,
Πως σύννεφο θα ήταν την ημέρα,
Και μια αχτίδα, τη νύχτα, από φωτιά.

But Not To Me

The April night is still and sweet
With flowers on every tree;
Peace comes to them on quiet feet,
But not to me.

My peace is hidden in his breast
Where I shall never be,
Love comes to-night to all the rest,
But not to me.

Αλλά Όχι Σε Μένα

Ήσυχη είναι η απριλιάτικη νύχτα και γλυκιά
Με άνθη σε κάθε δέντρο·
Σιωπηλά φτάνει η γαλήνη σ’ αυτά
Μα όχι σε μένα.

Στο στέρνο του, όπου ποτέ δε θα βρεθώ,
Η γαλήνη μου φωλιάζει
Σ’ όλους τους άλλους έρχεται η αγάπη απόψε
Μα σε μένα όχι.

Moods

I am the still rain falling,
Too tired for singing mirth—
Oh, be the green fields calling,
Oh, be for me the earth!

I am the brown bird pining
To leave the nest and fly—
Oh, be the fresh cloud shining,
Oh, be for me the sky!

Διαθέσεις

Είμαι η αργή βροχή που πέφτει,
Πολύ κουρασμένη να τραγουδήσει με κέφι—
Ω, τα πράσινα λιβάδια που καλούν γίνε,
Ω, η γη για μένα γίνε!

Το καφετί πουλί είμαι που τρυπάει
Τη φωλιά ν' αφήσει και πετάει—
Ω, το φρέσκο σύννεφο που λάμπει γίνε,
Ω, ο ουρανός για μένα γίνε!

In A Railroad Station

We stood in the shrill electric light,
Dumb and sick in the whirling din
We who had all of love to say
And a single second to say it in.

“Good-by!” “Good-by!”—you turned to go,
I felt the train’s slow heavy start,
You thought to see me cry, but oh
My tears were hidden in my heart.

Σ' Ένα Σταθμό Τραίνων

Άφωνοι κι άρρωστοι στον θόρυβο
 που στροβιλιζόταν
Σταθήκαμε, μέσα στο ηλεκτρικό φως
 το διαπεραστικό
Εμείς που όλη την αγάπη είχαμε
 για να μιλήσουμε
Και για να το πούμε ένα δευτερόλεπτο απλό.

«Αντίο! Αντίο!» —γύρισες να φύγεις,
Το ξεκίνημα του τραίνου ένοιωσα αργό βαρύ
Νόμισες πως θα μ' έβλεπες να κλαίω, αλλ' ω
Τα δάκρυα στην καρδιά μου είχαν κρυφτεί.

Message

I heard a cry in the night,
A thousand miles it came,
Sharp as a flash of light,
My name, my name!

It was your voice I heard,
You waked and loved me so—
I send you back this word,
I know, I know!

Μήνυμα

Μέσα στη νύχτα άκουσα έναν λυγμό,
Από χίλια μίλια έφτασε,
Σαν μια λάμψη φωτός, κοφτερό,
Το όνομά μου, το όνομά μου!

Ό, τι άκουσα ήταν η δική σου φωνή,
Αγρυπνούσες και τόσο μ’ αγαπούσες,
Σου επέστρεψα τη λέξη αυτή,
Το ξέρω, το ξέρω!

The Kiss

I hoped that he would love me,
And he has kissed my mouth,
But I am like a stricken bird
That cannot reach the south.

For tho' I know he loves me,
To-night my heart is sad;
His kiss was not so wonderful
As all the dreams I had.

Το Φιλί

Πως θα μ' αγαπούσε ήλπιζα,
Και στο στόμα θα με φιλούσε,
Μα σαν πουλί τσακισμένο είμαι
Που τον νότο να φτάσει δε μπορεί.

Γιατί, παρότι ξέρω πως μ' αγαπά,
Λυπημένη είν' η καρδιά απόψε·
Το φιλί του υπέροχο δεν ήταν τόσο
Όπως όλα που ονειρεύτηκα γι' αυτό.

It Is Not A Word

It is not a word spoken,
Few words are said;
Nor even a look of the eyes
Nor a bend of the head,
But only a hush of the heart
That has too much to keep,
Only memories waking
That sleep so light a sleep.

Δεν Είναι Μια Λέξη

Δεν είναι μια λέξη ειπωμένη,
Λίγες λέξεις έχουν μιληθεί·
Ούτε καν ένα των ματιών βλέμμα
Μήτε και της κεφαλής μία στροφή,
Παρά μόνο μια σιγή της καρδιάς
Που έχει τόσα να φυλάξει, πολλά,
Οι αναμνήσεις μόνο αγρυπνούν
Που κοιμούνται ω! έναν ύπνο έτσι ελαφρά.

A Minuet Of Mozart's

Across the dimly lighted room
The violin drew wefts of sound,
Airily they wove and wound
And glimmered gold against the gloom.

I watched the music turn to light,
But at the pausing of the bow,
The web was broken and the glow
Was drowned within the wave of night

Ένα Μινουέτο Του Μότσαρτ

Απέναντι, στο δωμάτιο το φωτισμένο αμυδρά
Το βιολί του ήχου έσερνε τα υφάδια,
Αέρινα ύφαιναν κι ελίσσονταν
Κι έφεξε χρυσός ενάντια στην ακεφιά

Τη μουσική παρατηρούσα σε φως ν' αλλάζει,
Μα στου δοξαριού την παύση,
Έσπασε το έλασμα κ' η λάμψη
Μέσα στον κυματισμό της νύχτας εχάθη.

A Prayer

When I am dying, let me know
That I loved the blowing snow
Although it stung like whips;
That I loved all lovely things
And I tried to take their stings
With gay unembittered lips;
That I loved with all my strength,
To my soul’s full depth and length,
Careless if my heart must break,
That I sang as children sing
Fitting tunes to everything,
Loving life for its own sake.

Μια Παράκληση

Την ώρα που πεθαίνω ενημερώστε με να ξέρω
Ότι, παρότι σαν καμτσίκι τσιμπούσε,
Το χιόνι αγάπησα που ανεμοπτερούσε·
Πως όλα τα όμορφα πράγματα αγάπησα
Και να βγάλω τα κεντριά τους προσπάθησα
Με χείλη χαρούμενα, ανάπικρα·
Ότι αγάπησα με όλη μου τη δύναμη,
Ώς της ψυχής τα μεγάλα βάθη και τα μήκη,
Αδιάφορη αν να σπάσει έπρεπ' η καρδία,
Πως τραγουδούσα όπως τραγουδά *ένα* παιδί
Σε όλα ταιριάζοντας *μια* μελωδία
Τη ζωή αγαπώντας για τη ζωή.

After Love

There is no magic any more,
We meet as other people do,
You work no miracle for me
Nor I for you.

You were the wind and I the sea—
There is no splendor any more,
I have grown listless as the pool
Beside the shore.

But though the pool is safe from storm
And from the tide has found surcease,
It grows more bitter than the sea,
For all its peace.

Μετά Την Αγάπη

Μαγεία δεν υπάρχει πια,
Συναντιόμαστε όπως άλλοι το αυτό,
Κανένα θαύμα δεν είσαι για μένα
Ούτε για σένα εγώ

Ο άνεμος ήσουν κι η θάλασσα, εγώ—
Μεγαλείο κανένα δεν υπάρχει πια,
Νωθρή έχω μεγαλώσει όπως η λιμνούλα
Στην παραλία κοντά.

Μα, κι αν ασφαλής από καταιγίδα είναι η πισίνα
Κι έχει η παλίρροια παύσει,
Πιο πικρό καταλήγει από ό,τι η θάλασσα
Για όλη του την τάξη.

Alchemy

I lift my heart as spring lifts up
A yellow daisy to the rain;
My heart will be a lovely cup
Altho' it holds but pain.

For I shall learn from flower and leaf
That color every drop they hold,
To change the lifeless wine of grief
To living gold.

Αλχημεία

Την καρδιά μου ανασηκώνω όπως η άνοιξη
σηκώνει ψηλά
Μια κίτρινη μαργαρίτα στη βροχή·
Η καρδιά μου θα 'ναι μια κούπα θαυμαστή
Αν και άλλο τίποτα παρά πόνο κρατά.

Διότι από λουλούδια και φύλλα θα έχω διδαχτεί
Ότι χρωματίζουν κάθε σταγόνα που κρατούν
Το άψυχο ν' αλλάξουν της θλίψης το κρασί
Σε ζωντανό χρυσό

A Little While

A little while when I am gone
My life will live in music after me,
As spun foam lifted and borne on
After the wave is lost in the full sea.

A while these nights and days will burn
In song with the bright frailty of foam,
Living in light before they turn
Back to the nothingness that is their home.

Λίγο Ακόμα

Όταν θα ’χω φύγει, για λίγο ακόμα
Η ζωή μου, μετά από μένα, θα ζει στη μουσική
Όπως περιστρεφόμενος αφρός που έχει υψωθεί
και κινείται,
Αφότου το κύμα στη φουσκωμένη θάλασσα
χαθεί.

Οι νύχτες αυτές κι οι μέρες για λίγο θα καούν
Σε τραγούδι από την ζωηρή του αφρού αδυναμία
Ζώντας στο φως προτού αναστραφούν
Πίσω στο δικό τους σπίτι που ’ναι η ανυπαρξία.

A Fantasy

Her voice is like clear water
That drips upon a stone
In forests far and silent
Where Quiet plays alone.

Her thoughts are like the lotus
A bloom by sacred streams
Beneath the temple arches
Where Quiet sits and dreams.

Her kisses are the roses
That glow while dusk is deep
In Persian garden closes
Where Quiet falls asleep.

Μια Ονειροπόληση

Η φωνή της είναι σαν καθαρό νερό
Που σε μια πέτρα πάνω στάζει
Σε δάση μακρινά και σιωπηλά
Όπου μόνη της παίζει η Σιγαλιά.

Οι σκέψεις της είναι σαν λωτός
Έν' άνθος δίπλα σε ρυάκια ιερά
Κάτω από τις καμάρες του ναού
Όπου κάθεται κι ονειρεύεται η Σιγαλιά.

Τα φιλιά της είναι (τα) τριαντάφυλλα
Που λάμπουν αν και το σούρουπο είναι βαθύ
Σε Περσικού κήπου άκρες
Όπου η Σιγή έχει κοιμηθεί.

Gifts

The Greatest Love Poems of All Time: #28

Gifts

I gave my first love laughter,
I gave my second love tears,
I gave my third love silence
Through all the years.

My first love gave me singing,
My second eyes to see,
But oh, it was my third love
Who gave my soul to me.

-- Sara Teasdale

Email this poem to a friend by downloading.
Artwork courtesy of legendinc.com

Δώρα

Στην πρώτη μου αγάπη έδωσα γέλιο,
Στη δεύτερη αγάπη έδωσα δάκρυα,
Στην τρίτη αγάπη μου έδωσα σιωπή,
Μέσα σ' όλα τα χρόνια.

Η πρώτη αγάπη μού έδωσε τραγούδια,
Η δεύτερη, μάτια να βλέπω,
Αλλά ω, ήταν η τρίτη μου αγάπη,
Που έδωσε σε μένα τη δική μου ψυχή

At Night

Love said, “Wake still and think of me,”
Sleep, “Close your eyes till break of day,”
But Dreams came by and smilingly
Gave both to Love and Sleep their way.

Τη Νύχτα

Η αγάπη είπε, «όμως, ξύπνα και σκέψου εμένα,»
Ο ύπνος είπε, «τα μάτια σου κλείσε μέχρι η μέρα
να θραυτεί,»
Μα τα Όνειρα έφτασαν και χαμογελώντας
Έδωσαν και στα δυο, Αγάπη και Ύπνο, τη δική
τους εκδοχή.

After Death

Now while my lips are living
Their words must stay unsaid,
And will my soul remember
To speak when I am dead?

Yet if my soul remembered
You would not heed it, dear,
For now you must not listen,
And then you could not hear.

Μετά Τον Θάνατο

Τώρα, που τα χείλη μου είναι ζωντανά
Τα λόγια τους ανείπωτα πρέπει να μείνουν,
Και θα θυμάται η ψυχή μου
Όταν νεκρή θα είμαι να μιλά;

Ωστόσο, αν η ψυχή μου θυμόταν
Δεν θα το πρόσεχες, αγαπητέ
Διότι τώρα δεν πρέπει να ακούς,
Και τότε δεν θα μπορείς να ακούς.

A Cry

Oh, there are eyes that he can see,
And hands to make his hands rejoice,
But to my lover I must be
Only a voice.

Oh, there are breasts to bear his head,
And lips whereon his lips can lie,
But I must be till I am dead
Only a cry.

Μια Κραυγή

Ω, υπάρχουν μάτια που μπορεί να δει,
Και χέρια να κάνουν τα χέρια του να
          ευφρανθούνε,
Μα για τον εραστή μου μόνο μια φωνή
Πρέπει να είμαι.

Ω, στήθη υπάρχουν το κεφάλι του να βυθίσει,
Και χείλη τα χείλη του επάνω ν' ακουμπήσει,
Μα, ωσότου πεθάνω, ένα δάκρυ μόνο
Πρέπει να είμαι

At Sea

In the pull of the wind I stand, lonely,
On the deck of a ship, rising, falling,
Wild night around me, wild water under me,
Whipped by the storm, screaming and calling.

Earth is hostile and the sea hostile,
Why do I look for a place to rest?
I must fight always and die fighting
With fear an unhealing wound in my breast.

Στη Θάλασσα

Στου ανέμου τη δύναμη στέκομαι, μόνη,
Σ' ενός πλοίου το κατάστρωμα, ανεβαίνοντας,
 πέφτοντας,
Άγρια νύχτα γύρω μου, άγριο νερό κάτω από
 μένα,
Από την καταιγίδα δαρμένη, ουρλιάζοντας και
 καλώντας.

Η γη είναι εχθρική, κι η θάλασσα εχθρική είναι,
Γιατί ψάχνω για έναν τόπο να ξεκουραστώ;
Πρέπει πάντα να αγωνίζομαι και να πεθαίνω
 πολεμώντας
Με φόβο μιαν αθεράπευτη πληγή στο στήθος.

Alone

I am alone, in spite of love,
In spite of all I take and give —
In spite of all your tenderness,
Sometimes I am not glad to live.

I am alone, as though I stood
On the highest peak of the tired gray world,
About me only swirling snow,
Above me, endless space unfurled;

With earth hidden and heaven hidden,
And only my own spirit’s pride
To keep me from the peace of those
Who are not lonely, having died

Μόνη

Είμαι μόνη, παρά την αγάπη,
Παρ' όλα που παίρνω και δίνω—
Παρά την τρυφερότητά σου όλη,
Κάποιες φορές, κι ας ζω, χαρά *δεν πίνω.*

Είμαι μόνη, σαν να στάθηκα
Σ' ενός γκρίζου κόσμου κουρασμένου την
        ψηλότερη κορφή,
Τριγύρω μου, μόνο χιόνι που στροβιλίζεται,
Από πάνω μου, ατέλειωτο κενό έχει ξεδιπλωθεί·

Με γη κρυμμένη και κρυμμένο ουρανό,
Και μόνον του πνεύματός μου η φιλοτιμία
Από τη γαλήνη να με εμποδίσει εκείνων
Που, έχοντας πεθάνει, *της μοναξιάς έδιωξαν τη*
        μαρτυρία.

Dew

I dream that he is mine,
I dream that he is true,
And all his words I keep
As rose-leaves hold the dew.

O little thirsty rose,
O little heart beware,
Lest you should hope to hold
A hundred roses' share.

Δροσιά

Πως είναι δικός μου ονειρεύομαι,
Ονειρεύομαι ότ’ είν’ αληθινός,
Κι όλες τις λέξεις του φυλάω
Όπως τα ροδοπέταλα κρατούνε το δροσό

Ω μικρό διψασμένο τριαντάφυλλο,
Ω πρόσεχε μικρή καρδιά,
Ότι μην ελπίσεις
Εκατό ρόδων το μερίδιο, θα κρατήσεις

April's Song

Willow, in your April gown
Delicate and gleaming,
Do you mind in years gone by
All my dreaming?

Spring was like a call to me
That I could not answer,
I was chained to loneliness,
I, the dancer.

Willow, twinkling in the sun,
Still your leaves and hear me,
I can answer spring at last,
Love is near me!

Τραγούδι τ’ Απρίλη

Μέσα στ’ απριλιάτικό σου φόρεμα, ιτιά
Εύθραυστη και λαμπερή,
Συνερίζεσαι, στα χρόνια που ’χουν φύγει
Όλα που έχω ονειρευτεί;

Ένα κάλεσμα ήταν η Άνοιξη για μένα
Που απάντηση δε μπόρεσα να βρω,
Στη μοναξιά αλυσοδεμένη,
Η χορεύτρια, εγώ.

Μέσα στον ήλιο όπως λάμπεις ιτιά,
Τα φύλλα σου γαλήνεψε κι άκουσέ με,
Επιτέλους στην Άνοιξη απαντώ,
Η αγάπη είναι κοντά σε με!

April

The roofs are shining from the rain.
The sparrows tritter[*(1)] as they fly,
And with a windy April grace
The little clouds go by.
Yet the back-yards are bare and brown
With only one unchanging tree—
I could not be so sure of Spring
Save that it sings in me.

Απρίλης

Λάμπουν οι στέγες απ' τη βροχή.
Χαχανίζουν οι σπουργίτες καθώς πετούν,
Και με ανεμοδαρμένη απριλιάτικη χάρη
Τα μικρά σύννεφα περνούν.
Αν και γυμνές και καφετιές είναι οι πίσω αυλές
Μ' ένα ανάλλαχτο δέντρο μοναχά—
Σίγουρη τόσο για την Άνοιξη δεν θα μπορούσα
        να 'μαι
Εκτός από το ότι εντός μου τραγουδά.

The Garden

MY heart is a garden tired with autumn,
Heaped with bending asters and dahlias heavy and
dark,
In the hazy sunshine, the garden remembers April,
The drench of rains and a snow-drop quick and clear
as a spark;
Daffodils blowing in the cold wind of morning,
And golden tulips, goblets holding the rain—
The garden will be hushed with snow, forgotten soon,
forgotten—
After the stillness, will spring come again?

Ο Κήπος

Ένας κήπος είν' η καρδιά μου από φθινόπωρο
κουρασμένος,
Με ντάλιες βαριές, σκοτεινές κι «αστέρια»
γυρτά, στοιβαγμένος,
Ο κήπος θυμάται τον Απρίλη, μέσ' στη μουντή
λιακάδα,
Τις νεροποντές και μια γοργή, σαν λάμψη
διαυγή, χιονονιφάδα·
Στον κρύο άνεμο του πρωινού, τ' ασφόδελα
σκορπούν,
Κι οι χρυσές τουλίπες, κύπελα που τη βροχή
κρατούν—
Ο κήπος σε σιγή θ' αναγκαστεί από το χιόνι,
λησμονημένος, σύντομα θα ξεχαστεί—
Μετά την ακινησία, θα εμφανιστεί ξανά η Άνοιξη
απ' την αρχή;

In A Garden

THE world is resting without sound or motion,
Behind the apple tree the sun goes down
Painting with fire the spires and the windows
In the elm-shaded town.
Beyond the calm Connecticut the hills lie
Silvered with haze as fruits still fresh with bloom,
The swallows weave in flight across the zenith
On an aerial loom.
Into the garden peace comes back with twilight,
Peace that since noon had left the purple phlox,
The heavy-headed asters, the late roses
And swaying hollyhocks.

Σ’ Έναν Κήπο

Δίχως κίνηση κ’ ήχο ο κόσμος ξεκουράζεται,
Κατεβαίνει ο ήλιος πίσω απ’ τη μηλιά
Με λάμψη βάφοντας τ’ ανοίγματα και τις κορφές
Στην ισκιωμένη πόλη κάτω απ’ τη φτελιά.
Πέρα από το ήρεμο Κονέκτικατ απλώνονται
οι λόφοι
Με καταχνιά ασημωμένοι σαν οπώρες με
χνούδι, ακόμη νωπές,
Τα χελιδόνια λικνίζονται πέρα απ’ τ’ απόγειο
του ουρανού σημείο
Σ’ εναέριες προβολές.
Με το σκιόφωτο, μέσα στον κήπο η γαλήνη
επιστρέφει,
Γαλήνη που, απ’ το μεσημέρι είχε τις μωβ
«φωτιές» εγκαταλείψει,
Τα βαριοκέφαλα «αστέρια», τα αργοπορημένα
τριαντάφυλλα
Και τις αλθαίες που λικνίζονταν, *είχ’ αφήσει.*

For at high-noon I heard from this same garden
The far-off murmur as when many come;
Up from the village surged the blind and
beating Red music of a drum;
And the hysterical sharp fife that shattered
The brittle autumn air,
While they came, the young men marching
Past the village square....
Across the calm Connecticut the hills change
To violet, the veils of dusk are deep—
Earth takes her children's many sorrows calmly
And stills herself to sleep.

Γιατί το καταμεσήμερο μέσα από αυτόν τον ίδιο
κήπο άκουσα
Το απόμακρο βουητό σαν όταν έρχονται πολλοί·
Επάνω από το χωριό χύμηξαν οι τυφλοί
κοπανώντας
Μ' ένα τύμπανο κόκκινη μουσική·
Κι η υστερική αδρή φλογέρα που τον εύθραυστο
Φθινοπωρινό αέρα θρυψαλούσε,
Καθώς εκείνοι έρχονταν, ο νεαρός άντρας
παρελαύνοντας
Την πλατεία του χωριού περνούσε...
Στο ήρεμο Κονέκτικατ, βαθιά είναι του
σούρουπου τα πέπλα
Κι οι λόφοι αλλάζουν σε βιολετί
Η γη ήρεμα παίρνει των παιδιών της
τις πολλές λύπες
Και τον εαυτό της γαληνεύει, *για* να κοιμηθεί.

A Boy

Out of the noise of tired people working,
Harried with thoughts of war and lists of dead,
His beauty met me like a fresh wind blowing,
Clean boyish beauty and high-held head.

Eyes that told secrets, lips that would not tell
    them,
Fearless and shy the young unwearied eyes —
Men die by millions now, because God blunders,
Yet to have made this boy he must be wise.

Ένα Αγόρι

Μακριά από τον θόρυβο ανθρώπων που
εργάζονται κουρασμένοι,
Με σκέψεις πολέμου και λίστες νεκρών,
βασανισμένοι,
Με βρήκε η ομορφιά του σαν φρέσκου ανέμου
φύσημα δροσερεμένο,
Αγνή ομορφιά, παιδική και κεφάλι ψηλά
κρατημένο.

Μάτια που λέγαν μυστικά, χείλη που δεν θα
τα ιστορούσαν,
Άφοβα και ντροπαλά τα νεαρά ακούραστα
μάτια—
Εκατομμύρια πεθαίνουν οι άνθρωποι τώρα, αφού
ο Θεός παραπαίει,
Ωστόσο, σοφός πρέπει να 'ναι για να 'χει αυτό
το αγόρι πλάσει.

Let It Be Forgotten

Let it be forgotten, as a flower is forgotten,
Forgotten as a fire that once was singing gold,
Let it be forgotten for ever and ever,
Time is a kind friend, he will make us old.

If anyone asks, say it was forgotten
Long and long ago,
As a flower, as a fire, as a hushed footfall
In a long forgotten snow.

Άφησέ το να Ξεχαστεί

Να ξεχαστεί άφησέ το, όπως ξεχνιέται ένα λουλούδι,
Σαν κάποια φωτιά ξεχασμένο, που κάποτε χρυσαφιά τριζοβολούσε,
Να ξεχαστεί εις τους αιώνας των αιώνων, άφησέ το
Ένας φίλος είναι ο χρόνος, ευγενικός, στο μέλλον γέρους θα μας περάσει.

Εάν κάποιος ρωτήσει, ξεχάστηκε, πες
Παλιά και πριν απ' το παλιά,
Σαν κάποιο άνθος, σαν μια φωτιά, σαν έναν ήχο βήματος σβησμένο
Σε χιόνι μακρινό λησμονημένο.

λεπτομέρεια φωτογραφίας της Σ.Τ. από τον E.O. Hoppe
1925

Sara Trevor Teasdale, (1884-1933) Αμερικανίδα λυρική ποιήτρια, γεννημένη στο Σαιντ Λούις του Μισούρι.

Η Teasdale, εξ αιτίας της ευαίσθητης, από παιδί, υγείας της, εκπαιδεύτηκε ιδιωτικά. Ωστόσο, έκανε συχνά ταξίδια στο Σικάγο, όπου γνωρίστηκε κι έγινε τελικά μέλος τού κύκλου τού περιοδικού *Poetry* της Harriet Monroe. Το πρώτο της ποίημα δημοσιεύτηκε στην εβδομαδιαία εφημερίδα της γενέτειράς της, *Reedy's Mirror*, τον Μάιο του 1907. Αργότερα το ίδιο έτος δημοσίευσε τον πρώτο της τόμο με ποιήματα, *Sonnets to Duse, and Other Poems*. Ακολούθησαν τα: *Helen of Troy, and Other Poems*, 1911 και *Rivers to the Sea*, 1914. Το 1918 κέρδισε το βραβείο *Poetry Society* του Πανεπιστημίου της Κολούμπια (πρόδρομος του βραβείου Πούλιτζερ για την ποίηση) και το ετήσιο βραβείο της Ποιητικής Εταιρείας της Αμερικής για το *Love Songs* (1917). Επιμελήθηκε επίσης δύο ανθολογίες, το *The Answering Voice: One Hundred Love Lyrics by Women* (1917) και το *Rainbow Gold for Children* (1922).

Τα ποιήματα της Teasdale υπακούουν με συνέπεια το κλασικό, παραδοσιακό στυλ: τετράστιχα και σονέτα. Έγραφε εξαιρετικούς τεχνικά, καθαρούς, ανοιχτόκαρδους στίχους. Η εξέλιξή της ως ποιήτρια γίνεται ωστόσο φανερή στα *Flame and Shadow* (1920), *Dark of the Moon* (1926) *και Stars To-night* (1930). Τα ποιήματα σε αυτές τις συλλογές καταδεικνύουν μιαν αυξανόμενη λεπτότητα και οικονομία έκφρασης.

Η τελευταία και ίσως η καλύτερη συλλογή στίχων της, *Strange Victory*, εκδόθηκε μετά τον θάνατό της, το 1933. Η συλλογή: "Selected Poems" της Σάρα Τίσντεϊλ εμφανίστηκε το 1937.

Το 1914 παντρεύτηκε τον ποιητή Vachel Lindsay με τον οποίο έζησε έως το 1929 οπότε ο γάμος τους κατέληξε σε διαζύγιο. Έκτοτε έζησε μοναχική ζωή έως το 1933 όπου, με αδύναμη υγεία μετά από μια πρόσφατη κρίση πνευμονίας, αυτοκτόνησε με υπερβολική δόση βαρβιτουρικών.

Ο θρύλος θέλει το ποίημα “I Shall Not Care” της Sara Teasdale να συνδέεται με την απόπειρα αυτοκτονίας της(2) καθώς οι στίχοι του διατρέχονται από αισθήματα εγκατάλειψης, πικρίας, αναπόλησης. Εικάζεται μάλιστα, ότι στάλθηκε σαν επιστολή σε κάποιον, από παλιά, αγαπημένο της. Ωστόσο, το ποίημα δημοσιεύτηκε πρώτη φορά το 1915, στη συλλογή της «Rivers to the Sea», δεκαοχτώ ολόκληρα χρόνια πριν τον θάνατο της, στη Νέα Υόρκη το 1933.

Η Σάρα Τίσντεϊλ (Sara Teasdale) επηρέασε με την ποίησή της πολλούς λογοτέχνες και καλλιτέχνες.

Μικρό δείγμα από τα πρόσφατα χρόνια όπως αναφέρονται στην Wikipedia, είναι:

2018: ο συνθέτης Hans Bridger Heruth συμπεριέλαβε το ποίημά της "Joy" σε ένα μουσικό κομμάτι που παρήγγειλαν οι Dustin Cates and the Heartland Men’s Chorus

2019: ο συνθέτης James McCarthy μελοποίησε πληθώρα ποιημάτων της για το μουσικό κομμάτι του με θέμα: “Codebreaker: The Alan Turing Story”.

2022: ο συνθέτης Christopher Tin μελοποίησε πολλά από τα ποιήματα της σαν μέρος του άλμπουμ του: “The Lost Birds”.

(2) δημοσίευση της εφημερίδας Rare Newspapers
https://www.rarenewspapers.com/view/662442?imagelist=1

Φωτογραφία εξωφύλλου: Σάρα Τίσντεϊλ, 1910 Missouri
δημιουργός: Gerhard Sisters
Permalink: http://collections.mohistory.org/resource/14662

σημειώσεις:

Με την Sara Teasdale και την ποίησή της «συναντήθηκα» το 2015, σχεδόν παράλληλα με εκείνην των Ingrid Jonker και Dorothy Parker. Το ίδιο έτος ξεκίνησα να επιχειρώ τις μεταφράσεις κάποιες εκ των οποίων δημοσιεύτηκαν αργότερα στα e-περιοδικά *staxtes2003.com* και *Φτερά Χήνας.*

Τα ποιήματα που συμπεριλαμβάνονται στην παρούσα συλλογή επιλέχτηκαν με τυχαία σειρά από τους χώρους: All Poetry και Poetry Foundation

Τα βιογραφικά στοιχεία αντλήθηκαν από άρθρο της Encyclopedia Britannica γραμμένο και αναθεωρημένο από την Amy Tikkanen η οποία εργάστηκε στην Britannica για πάνω από δυο δεκαετίες, διευθύνοντας το τμήμα διορθώσεων κι ασχολούμενη με ένα ευρύ φάσμα θεμάτων.

ερμηνευτικά σχόλια:

Οι όροι με πλάγια γράμματα στη μετάφραση αλλά όχι στο πρωτότυπο είναι όσοι, για την ανάγκη της μεταφραστικής ροής, προσέθεσα

*(1) tritter, όρος άγνωστος στα λεξικά ενώ στο διαδίκτυο αποδίδεται ως *λακτίζων.* Θεωρώντας ότι υπάρχει ορθογραφικό λάθος, ψάχνω την έννοια της λέξης: triter η οποία αντιστοιχεί σε ερμηνείες οι οποίες, και αυτές, δεν ταιριάζουν στο περιεχόμενο του ποιήματος.

Μένουν επομένως οι κοντινοί ορθογραφικά όροι: twitter: τερετίζω, κελαηδώ, παραμελώ (Νέον Αγγλοελληνικό-Ελληνοαγγλικό λεξικό, μτφρ. Κάλφογλου & Crighton, εκδ. Κακουλίδη, σελ 430) και titter: γελώ ανόητα, χαχανίζω (ίδιο λεξικό σελ 417) Επιλέγω το titter ως πλησιέστερο στην εικόνα που σχηματίζεται από τα συμφραζόμενα.

Στην παρούσα έκδοση, οι μεταφράσεις δημοσιεύονται αναθεωρημένες και συμπληρωμένες.

ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ: *ΣΑΡΑ ΤΙΣΝΤΕΪΛ, ΠΟΙΗΜΑΤΑ* ΣΕ ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΤΗΣ ΑΣΗΜΙΝΑΣ ΛΑΜΠΡΑΚΟΥ ΣΤΟΙΧΕΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΑ ΜΕ ΤΗ ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΤΗΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΤΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΥΠΩΘΗΚΕ ΤΟΝ ΜΑΡΤΙΟ ΤΟΥ 2023 ΣΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΟ Α. Ε. Β. Ε. ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ ΣΕ ΧΑΡΤΙ CHAMOIS 100gr ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΡΙΣΜΕΝΟ ΑΡΙΘΜΟ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ

α/α:

9 786188 622517